

zondag

11.01.2015

11.00 Concertgebouw

Keys please!

Vijf eeuwen Engelse klaviermuziek

CONCERTGEBOUW BRUGGE

Mahan Esfahani

De Engelse virginalisten

11.00 Kamermuziekzaal

—

Mahan Esfahani: virginaal, Jean-Luc Wolfs-Dachy (2006) naar een instrument van Alessandro Bertolotti (Verona, 1585); kopie van het Colmarer Ruckers-klavecimbel (1624)

—

Orlando Gibbons (1583-1625)

Fantasia, uit *Cosyn's Virginal Book* (1620)

Whoop, do me no harm, good manne

Pavan, uit het Drexel-manuscript 5612

Will ye walk ye woods so wylde

Thomas Tomkins (1572-1656)

Paven

Barafostus's dreame

Peter Philips (ca.1560-1628)

Pavan and Galliard Dolorosa (1593)

Richard Farnaby (1594-1623)

Nobody's Jigg, or Fleet Street

Giambattista Draghi (ca.1640-1708)

Suite Fa Mi Sol (1707)

- Prelude

- Allemande

- Aire

- Jigg

- The Dream

- Minuet

John Blow (1649-1708)

Chaconne Fa Ut (1678)

Tasto Solo

Muziek voor Henry VIII

14.00 Studio 1

—

Tasto Solo:
Guillermo Pérez: organetto en clavisimbalum met plectrum
David Catalunya: clavisimbalum met hamertjes

—

Robert Cowper (ca.1474-ca.1535)

Farewell my joy, H63 (1516)

Anoniem

Where be ye, my love?, H104 (ca.1530)

Anoniem

Consort IX & X (ca.1530)

Thomas Preston? (actief rond 1550)

Uppon La Mi Re

Robert Cowper

I have been a Foster, H47

Anoniem

The short mesure off my Lady Wynkfylds

Rownde (ca.1520)

Anoniem

La belle fyne (ca.1520)

Henry VIII (1491-1547)

Kyng Harry the VIIIth Pavyn

Anoniem

Goodnight ground (ca.1520)

Jan Michiels

A British Clockwork

15.30 Concertzaal

—

Jan Michiels: piano, Steinway

—

Sir Harrison Birtwistle (1934)

Harrison's Clocks I (1997-8)

Henry Purcell (1659-1695) /

Béla Bartók (1881-1945)

Prelude in G, Z720 / BBA6 (ca.1929)

Sir Harrison Birtwistle

Harrison's Clocks II

Benjamin Britten (1913-1976)

Night Piece (Notturmo) (1963)

Sir Harrison Birtwistle

Harrison's Clocks III

Jonathan Harvey (1939-2012)

Tombeau de Messiaen (1994)

Sir Harrison Birtwistle

Harrison's Clocks IV

Thomas Adès (1971)

Concert Paraphrase on Powder her Face (2009)

I, II, III, IV

Sir Harrison Birtwistle

Harrison's Clocks V

Dit concert wordt opgenomen door Klara en uitgezonden op 11.02.2015 om 20 uur tijdens 'Klara Live'. Bedankt voor het vermijden van storende geluiden, ook tussen de delen.

Petra Somlai

Linking London

17.00 Kamermuziekzaal

—
Petra Somlai: pianoforte, Longman Clementi (London 1799, nu eigendom van Piano's Maene)

—
Muzio Clementi (1752-1832)

Prelude I alla Haydn, opus 19 nr. 1 (1811)

Johann Christian Bach (1735-1782)

Sonate in G, opus 17 nr. 4 (1790)

- Allegro
- Presto assai

Joseph Haydn (1732-1809)

Sonate in E, Hob.XVI:52 (1794)

- Allegro
- Adagio
- Finale: presto

John Field (1782-1837)

Nocturne, nr. 5, H37 (1817)

Camille Pleyel (1788-1855)

Nocturne à la John Field, opus 52 (1830)

Ferdinand Ries (1784-1838)

Sonate in F, 'L'Infortune', opus 26 (1808)

- Adagio con espressione
- Allegro molto agitato
- Andante
- Presto

Petra Somlai © Marco Borggreve

il Gardellino & Bart Naessens

Händel: Orgelconcerti

20.00 Concertzaal

—
il Gardellino:

Bart Naessens: claviorganum

en artistieke leiding

Jan De Winne: traverso (solo)

Marcel Ponsele: hobo

Lidewei De Sterck, Mayumi Hirasaki

(solo), **Louise Moreau, Michiyo Kondo,**

Joanna Huszcza, Madoka Nakamaru,

Mika Akiha: viool

Kaat De Cock, Manuella Bucher: altviool

Ira Givo, Bernard Wolteche: cello

Frank Coppieters: contrabas

Alain De Rijkere: fagot

—
Georg Friedrich Händel (1685-1759)

Concerto in F, opus 4 nr. 4, HWV292 (1735)

- Allegro
- Andante
- Adagio
- Allegro

Concerto in g, HWV287

- Grave
- Allegro
- Largo moderato e cantabile
- Allegro

Suite nr. 2 in F, HWV427 (1720)

- Adagio
- Allegro
- Adagio
- Allegro

Concerto in Bes, opus 7 nr. 1, HWV306 (1740)

- Andante
- Andante
- Largo
- Allegro
- Adagio
- Bourrée

— pauze —

Georg Friedrich Händel

Concerto in F, opus 4 nr. 5, HWV293 (1735)

- Larghetto
- Allegro
- Alla siciliana
- Presto

Trionsonate in b, opus 2 nr. 1, HWV386b (1733)

- Andante
- Allegro ma non troppo
- Largo
- Allegro

Concerto grosso, opus 3 nr. 6, HWV317 (publ. 1734)

- Vivace
- Allegro

Vijf eeuwen Engelse klaviermuziek

Zoals wel meer renaissancevorsten, beschouwde ook Henry VIII kunst als een ideaal middel om zijn uitstraling te optimaliseren. Onder zijn bewind (1509-1547) werd het aantal professionele hofmusicus gevoelig uitgebreid. Zo trok hij onder meer Benedictus de Opitius (een organist uit Antwerpen) en Fra Dionisius Memo (organist van San Marco in Venetië) aan. Samen met de andere klavierspelers aan het hof, vormden zij de generatie van de zogenaamde pre-virginalisten. Henry VIII speelde ook zelf klavier en luit en was zanger. De inventaris van zijn collectie muziekinstrumenten leert ons dat hij een vijftigtal klavierinstrumenten bezat.

Henry's muzikale interesse beperkte zich niet tot de muziek die speciaal voor hem werd gecomponeerd. Ook het repertoire van de 'older masters of music' uit de 15e en zelfs 14e eeuw genoot zijn aandacht. Zo weerklonken aan zijn hof ook composities van Ockeghem, Busnois, Dunstaple, Du Fay en de Vitry. Het is dus meer dan waarschijnlijk dat de klavierspelers niet enkel gotische instrumenten zoals het organetto en het clavisimbalum ter hand namen, maar dat ze er behalve eigentijds ook ouder repertoire op uitvoerden. Tasto Solo selecteerde muziek uit enkele manuscripten uit Henry's tijd. De liederen, werken voor consort en de talrijke klavierstukken worden in originele of in bewerkte versie uitgevoerd.

Hoewel het politiek-religieus gewoel ten gevolge van Henry's breuk met de kerk van Rome groot was, bleef het muzikale leven aan het hof op volle toeren draaien. Tegen de jaren 1580 dook niet enkel een specifiek Engelse luitschool op, ook het klavierspel bereikte een verbazingwekkend virtuoos niveau. In een mum van tijd werd een omvangrijk repertoire van solo klaviermuziek

bij elkaar geschreven. De populariteit van het klavier valt ook af te leiden uit de ruime keuze aan instrumenten die de klavierspelers ter beschikking hadden: orgel, regaal, klavichord, virginaal en muselaar. De roepnaam van de 'Engelse (pre-)virginalisten' dient met een korrel zout genomen te worden. In wezen is een virginaal een rechthoekig, enkelvoudig besnaard klavecimbel waarvan de snaren parallel lopen met het toetsenbord. Toch mogen we aannemen dat het repertoire van de Engelse 'virginalisten' bedoeld was voor om het even welk besnaard klavierinstrument. Een deel van het repertoire is bovendien perfect verdedigbaar op orgel.

De breuk met de kerk van Rome en de reformatie maakten wel een abrupt einde aan de nochtans hoogstaande traditie van liturgische orgelmuziek in Engeland. Tijdens de regeerperiode van Elizabeth I (tweede helft 16e eeuw) zou de nadruk dan ook liggen op de ontwikkeling van de wereldlijke klaviermuziek. Er ontstond een rijk repertoire van vrije fugatische vormen (met als vaak voorkomende titels *fantasia*, *fancy*, *voluntary* en *verse*), dansvormen (in het bijzonder *pavanes* en *gaillardes*) en variatiereksen.

Daar waar de bronnen voor vroeg-16e-eeuwse klaviermuziek nog schaars zijn, zijn van de laatste decennia van diezelfde eeuw en de eerste decennia van de 17e eeuw enkele opmerkelijke manuscripten bewaard gebleven. *My Ladye Nevells Booke* (1591) bijvoorbeeld telt niet minder dan 42 klavierwerken van William Byrd. Als Byrd 'the father of all keyboard music' wordt genoemd, dan is dat onder meer om zijn niet-aflatende zin voor synthese en experiment. Zo combineerde hij in zijn klaviermuziek graag de polyfone schrijfwijze van de vocale muziek met pittige ritmes

van dans- en volksmuziek. Byrd zou trendsetter zijn voor een Engels klavierrepertoire dat zowel qua expressiviteit en contrastwerking als qua virtuositeit nooit eerder verkende regionen opzocht. Het *Fitzwilliam Virginal Book* (ca.1560-1612) herbergt dan weer een collectie van net geen driehonderd werken. Behalve aan William Byrd, is deze verzameling gewijd aan componisten als Peter Phillips, Giles Farnaby en John Bull. Alweer gaat het om heel wat vrije fugatische werken, dansvormen en variatiereksen. Ook zettingen van populaire deuntjes en karakterstukjes zijn er talrijk aanwezig. Klaviermuziek van Orlando Gibbons vinden we onder meer terug in *Parthenia* (ca.1613), een bundel die verder ook werk van Bull en Byrd bevat. Gibbons' fantasia's en 'pavans and galliards' behoren tot zijn meest omvangrijke klaviercomposities.

Met Giambattista Draghi en John Blow belanden we in de laat-17e en vroeg-18e eeuw. Door internationale uitwisselingen van musici en componisten was het West-Europese muzieklandschap geëvolueerd tot een grote smeltkroes. De innovatieve Italiaanse barokmuziek maakte furore en zowat overal werden 'Franse suites' gecomponeerd. De *Suite Fa Mi Sol* van de in Londen residerende Italiaan Draghi is een mooie illustratie van hoe componisten die 'Europese barokstijl' doordrongen van plaatselijke elementen. Zo laat Draghi op de gebruikelijke *Prelude* en *Allemande* een *Aire*, *Jigg* en zelfs een deeltje met als titel *The Dream* volgen. Ook John Blows klaviermuziek bestond voor een groot deel uit suites. Maar zijn *Chaconne Fa Ut* behoort tot zijn meest vindingrijke klavecimbelwerken.

Samen met Johann Sebastian Bach en Georg Philipp Telemann behoort

Georg Friedrich Händel tot de meest geniale vertegenwoordigers van deze grensoverschrijdende stijl. Händel werd geboren en opgeleid in Duitsland, verbleef langdurig in Italië en na enkele Londense reizen, werd hij in 1727 genaturaliseerd tot Engelse burger. In de jaren 1710 waren de Engelsen gevallen voor de Italiaanse opera. Internationale operasterren en instrumentalisten werden aangetrokken en Händel moest voor de opera's zelf zorgen. Zijn muziek viel bij de Engelsen zo goed in de smaak dat hij meteen doordrong tot de koninklijke kringen en goede contacten kon opbouwen met de musici van de Chapel Royal.

Gedurende meer dan dertig jaar voorzag Händel Londen van opera's en oratoria. Ook hier bulkt het weer van de 'Europese invloeden'. Zo starten zijn Italiaanse opera's en Engelse oratoria vaak met een Franse ouverture. Ook de orkestratie van zijn muziek – met veel blaasinstrumenten – verwijst naar zijn grondige kennis van het Franse repertoire. De onuitputtelijke melodische vindingrijkheid die Händel laat horen in zijn vocale muziek, valt ook op in zijn instrumentale muziek. Veel van zijn concerten en suites staan trouwens niet los van die grote vocale theaterproducties. Zo gaf Händel zijn concerten grossi graag een plaats binnen de uitvoering van theaterwerken. In de meeste van zijn concerten volgde Händel het model van Arcangelo Corelli en liet hij dus het gehele ensemble dialogeren met een klein groepje solisten. Ook hier weer zijn behalve de Italiaanse ook Franse invloeden troef. Altijd weer illustreert Händel hoe rijk en flexibel zijn muzikale taal wel was. Zo slaagt hij er bijvoorbeeld in om zelfs complexe fugatische passages licht te doen overkomen. De talrijke dansen getuigen dan weer van een heel verregaand raffinement.

Zijn orgelconcerti speelde Händel graag als een nieuwe vondst tussen de bedrijven van zijn oratoria in. Een aantal concerten werd in 1738 gepubliceerd als zijn opus 4. In 1761 verscheen postuum nog een reeks van zes orgelconcerten. Complexe contrapuntische constructies zoals in de orgelwerken van Händels tijdgenoot Bach horen we hier niet. Händel componeerde dan ook niet, zoals Bach, voor de kerk, maar voor het theater.

De orgelconcerten zijn luchtige werken waarin het orgel (zonder pedaal) haast als een klavecimbel behandeld wordt. Bart Naessens besliste dus niet zonder reden om deze werken op claviorganum uit te voeren. Dat deze combinatie van een klavecimbel en een orgel al langer gebruikt werd in Engeland, kunnen we afleiden uit talrijke afbeeldingen en inventarissen van instrumentenverzamelingen. Zo hebben we weet van een claviorganum gebouwd in 1579 door de in Londen residerende Antwerpenaar Lodewyk Theewes. Merk op dat het hier niet zomaar gaat om een klavecimbel dat los gemonteerd is op een orgel. Een claviorganum is een combinatie-instrument: orgel en klavecimbel kunnen vanaf hetzelfde klavier bespeeld worden.

Terwijl de klavecimbelbouw lang overheerst geweest is door Antwerpse bouwers, zullen in de pianofortebouw vooral Wenen, Londen en Parijs het voortouw nemen. De intense wisselwerking tussen klavierbouwers en uitvoerders-componisten maakt van de muziek van de late 18e en 19e eeuw een bijzonder boeiend terrein. Zo verschilden Weense pianofortes fundamenteel van de Engelse modellen. Diverse mechanische en materiële verschillen (waaronder de manier waarop en de plaats waar de snaren worden aangeslaan, de dikte van de zangbodem, het materiaal dat gebruikt werd voor de

hamerkoppen en dempers) beïnvloedden op een heel directe manier Engelse en Weense componisten. Joseph Haydn componeerde zijn *Klaviersonates*, Hob.XVI/50-52 tijdens een verblijf in Londen in de jaren 1794-1795. Tijdens een eerdere Londense reis had hij al uitgebreid kennis gemaakt met de instrumenten van John Broadwood. Hoewel hij zijn Weense roots niet verloochent, duiken inderdaad hier en daar Engelse invloeden op. Zo valt het begin van de *Sonate in Es*, Hob.XVI:52 op door de volle 'Engelse' akkoorden. De herhaalde bastonen in het finaledeel doen denken aan het typisch Engelse fenomeen van de 'drum bass'.

Bij Weense pianofortes van onder meer Anton Walter zijn het begin en het einde van een klank zeer duidelijk hoorbaar. Componisten werden daardoor aangezet tot het schrijven van heel sprekende, gearticuleerde muziek. De instrumenten van Englands belangrijkste pianobouwer John Broadwood en van zijn collega Muzio Clementi laten die afbakening veel minder duidelijk horen. De talrijke pianisten die in Londen actief waren (onder wie Dussek, Clementi, Hummel en Cramer) hielden rekening met die langer durende klanken en hadden de reputatie veel meer legato (gebonden) te spelen dan hun Weense collega's. Verder gaven de Engelse instrumenten ook aanleiding tot het gebruik van volle, orkestrale akkoorden en een gul pedaalgebruik. 'Dussek, John Field en Cramer, de belangrijkste figuren in de pianoschool waarvan Clementi de stichter is, houden hun pedaal ingedrukt zo lang de harmonie niet verandert', zo lezen we in een traktaat over het pianospel van Frédéric Kalbrenner. In zijn methode voor pianoforte had Beethovens leerling Carl Czerny het dan weer over 'de zangkwaliteit van de toon van de Engelse piano's' en 'het prachtige cantabile-spel van pianisten als Dussek en Cramer'.

Voor John Field, eveneens vermaard om zijn zangerige legatospel, vormden de klankkwaliteiten van de Engelse pianoforte de directe aanleiding tot de ontwikkeling van zijn nocturnestijl. Boven een ritmisch strikte begeleiding zingt de rechterhand een improvisatorisch en vrij aandoende melodie. Merk op dat de articulatie in Fields nocturnes meer gemeen heeft met de ademhaling van een zanger dan met de retorische articulatie in Weense werken van die periode.

De pianistieke bedrijvigheid in Londen maakte van de stad een ware trekpleister voor pianisten. De Duitse componist en pianist Ferdinand Ries verbleef van 1813 tot 1824 in Londen. Getuigenissen leren ons dat de Engelsen vooral vielen voor zijn 'romantische onstuimigheid'. Ondertussen evolueerde de pianoforte verder. Merk op dat het vooral de Engelse pianoforte was die daarbij als vertrekpunt gold. Het toonbereik van het instrument werd alsnog uitgebreid; met het oog op een krachtiger toon werden er dikkere snaren ingevoerd; en om die zwaardere snaren voldoende te laten klinken waren zwaardere en grotere hamertjes nodig. Het grotere gewicht van die hamertjes vereiste dan weer een optimalisering van het mechaniek voor de toonherhaling. Ook het kader van de instrumenten moest steviger worden. Uiteindelijk zou deze evolutie uitmonden in een universele piano-industrie waarvoor vooral de Amerikanen (Steinway) verantwoordelijk waren.

Dat Jan Michiels zijn pianorecital met 20e- en 21e-eeuwse Engelse muziek op een Steinway speelt, is dus eigenlijk evident. Tussen de vijf delen van *Harrison's Clocks* van Harrison Birtwistle, plaatste Michiels werken van componisten die een belangrijke rol vervullen (vervuld hebben) in de Engelse

muziekgeschiedenis. Van pianovirtuoos en componist Thomas Adès, de zogenaamde 'nieuwe Purcell', horen we een opvallend toegankelijk werk. Met zijn parafrase op thema's uit zijn eigen opera *Powder her Face* blikt hij terug op een 19e-eeuwse traditie.

Sir Harrison Birtwistle verwijst met *Harrison's Clocks* naar de 18e-eeuwse uurwerkmaker Harrison. In 1770 werkte deze zijn vijfde chronometer af, op dat moment 's werelds meest accurate uurwerk. Birtwistle laat zijn klokken dingen doen die klokken niet horen te doen. De regelmaat en onverbiddelijke herhaling van een klok zijn nog het meest herkenbaar in het eerste en laatste deeltje. Beide handen spelen er, net zoals in een *toccata*, korte nootjes. In deel twee ontbreekt een duidelijke puls. De *ostinati* in het derde deel zijn dan weer geen exacte herhalingen. De complexe, polymetrische combinaties van verschillende klokken, bezorgen de pianist alvast een stevige uitdaging.

Elise Simoens

Biografieën

Jan De Winne (BE) studeerde fluit en muziektheorie in Gent en traverso in Brussel bij Barthold Kuijken. In 1987 werd De Winne laureaat van het concours Musica Antiqua Brugge. Tussen 1990 en 2005 was hij verbonden aan verschillende internationale ensembles, waaronder het Orchestre des Champs-Élysées, Collegium Vocale Gent en de Wiener Akademie. Jan De Winne bouwt zelf kopieën van 18e- en 19e-eeuwse traverso's en doceert aan de conservatoria van Parijs en Brussel. Sinds enkele jaren is hij artistiek directeur van het label Passacaille.

Mahan Esfahani (IR/US) studeerde piano bij zijn vader in Teheran en begon al snel het klavecimbel en het orgel te verkennen. Hij vertrok naar de Verenigde Staten om verder te studeren, zowel in musicologie, geschiedenis als uitvoering. De laatste jaren volgt hij lessen bij de Tsjechische Zuzana Růžicková. Mahan was een BBC New Generation Artist en won een prijs van de Borletti-Buitoni Trust. Zijn debuut in Wigmore Hall werd fel gesmaakt en leidde tot vele solo- en gastoptredens, onder meer bij de Academy of Ancient Music, The English Concert en het BBC Scottish Symphony Orchestra. Vorig jaar verschenen zowel zijn eerste solo-opname bij Hyperion met C.P.E. Bach's 'Württemberg'-sonates, als een live-opname op het label van Wigmore Hall met muziek van Bach, Byrd en Ligeti.

il Gardellino (BE) werd in 1988 opgericht onder impuls van Marcel Ponsele en Jan De Winne. De vaste kern van het ensemble bestaat uit toonaangevende specialisten binnen de historische uitvoeringspraktijk. il Gardellino maakt gebruik van een 17e- en 18e-eeuws instrumentarium en herschept de historische context van barokke composities in een eigentijds kader. Hoewel Johann Sebastian Bach een centrale plaats bekleedt in het repertoire van het ensemble, komen ook diens (bekende én minder bekende) tijdgenoten aan bod, zoals op de onlangs bij Accent verschenen cd met concerten van Carl Philip Emanuel Bach. il Gardellino nam verder cd's op voor de labels Klara, Eufoda, Signum en Passacaille.

Jan Michiels (BE) werd in 1991 laureaat van de Koningin Elisabethwedstrijd. Hij is docent piano aan het Conservatorium van Brussel en daarnaast als mentor en artistiek raadgever verbonden aan het Orpheusinstituut. Hij treedt regelmatig op als solist of in kamermuziekverband in diverse muziekcentra in Europa en Azië. Zijn repertoire reikt van Bach tot vandaag. Hij maakte cd's met werk van onder anderen Brahms, Debussy, Bartók en Goeyvaerts, en in 2005 nam hij voor Eufoda het integrale pianowerk op van Schönberg, Berg en Webern. In 2011 behaalde hij zijn doctoraat in de kunsten aan de VUB. Uitgangspunt voor zijn dissertatie was de opera *Prometeo*. *Tragedia dell'ascolto* van de Italiaanse componist Luigi Nono.

Bart Naessens (BE) begon zijn muzikale leven aan het Brugs Conservatorium, gevolgd door orgelstudies in Leuven (bij Luc Ponet) en Parijs, klavecimbel bij Kris Verhelst en orkestdirectie bij Edmond Saveniers. Als organist is hij verbonden aan de Brugse Sint-Gilliskerk, maar daarnaast is hij te horen bij tal van Belgische en buitenlandse ensembles waaronder Explorations, Zefiro Torna, het Vlaams Radio Koor en Orkest, De Nederlandse Bachvereniging, Les Muffatti en B'Rock, in muziek van vroege polyfonie tot hedendaagse creaties. Zijn eigen ensembles BachPlus en Capriola di Gioia zijn inmiddels niet meer weg te denken uit het Vlaamse muzikale landschap. Dit project is een van de sluitstukken van zijn doctoraatsstudie naar het claviorganum aan de KU Leuven-Lemmensinstituut.

Petra Somlai (HU) is in Brugge bekend dankzij haar eerste prijs in de Internationale Wedstrijden Musica Antiqua in 2010. Ze studeerde directie en piano in Budapest en ging zich vervolgens richten op historische klavierinstrumenten onder begeleiding van David Ward, Fabio Bonizzoni, Menno van Delft, en Bart van Oort, met wie ze geregeld een duo vormt. Recitals, kamermuziekconcerten en optredens als solist brachten haar in heel Europa en in Japan. Somlai is sinds 2013 universitair docent historische klavierinstrumenten aan de University of North Texas in Denton.

Tasto Solo (ES) won in 2006 de International Young Artists Presentation in Antwerpen, wat een mooie springplank betekende voor een internationale carrière waarin Guillermo Pérez en zijn collega's het middeleeuwse repertoire en zijn instrumenten herontdekken. Musicologisch en organologisch onderzoek gaan hand in hand met improvisatie in programma's die reiken van duo-projecten tot voorstellingen met dans. Tasto Solo is geregeld te horen op de belangrijkste Europese (oude-muziek)festivalpodia en maakt een cd voor het label Passacaille/Musica Vera getiteld *Meyster ob allen Meystern* rond Conrad Paumann, een spilfiguur in de 15e-eeuwse muziek.

Eric Montes, from the series *Romance*, 2008

wo 28.01 – zo 01.02.15

Bach Academie Brugge 2015

Der Tod

In een festival rond de Dood onderzoeken Collegium Vocale Gent, Vox Luminis en tal van topsolisten hoe Bach, tijdgenoten en navolgers omgingen met ouder worden, sterven en dan, hopelijk toch, een eeuwig verblijf in de hemel. Vergeet ook de twee jazz- en danspreludes niet, in samenwerking met De Werf en Cultuurcentrum Brugge.

Jordi Savall

za 14.02.15 / 20.00 / Concertzaal
Jordi Savall / Pub en paleis. Britse gambamuziek

Jordi Savall gunt het publiek tijdens een solorecital een blik in zijn ziel. De onbetwiste grootmeester van de viola da gamba brengt in Brugge een gevarieerd Engels programma, van hofcomponisten als Ferrabosco en de Londenaar Hume tot veelal anonieme schrijvers die met Ierse, Keltische en Engelse volksmelodieën aan de slag gingen.

BESTEL UW TICKETS NU OP

WWW.CONCERTGEBOUW.BE
+32 70 22 33 02 / IN&UIT 17 ZAND 34 BRUGGE

Praat na de voorstelling gezellig na in het Concertgebouwcafé of vertel ons wat u ervan vond op Facebook of Twitter (@concertgebouwbr).

Gezellig tafelen voor of na een voorstelling met een verrassing op vertoon van het concertticket. www.concertgebouw.be/servies.

 Vlaanderen
verbeelding werkt

 west-vlaanderen
de geboeven provincie

BRUGGE

FLUXYS

DeMorgen.

Knack

Klara

GOBRA
be

FOCUS|LWT